

[Nina Andersen.]

tilsyn af nationale myndigheder. Med al den debat, der er omkring oplæringen og omkring uddannelsen, synes jeg, det er meget heldigt, at der ligger en konvention på vort bord med disse bestemmelser.

Som jeg allerede har nævnt, vil jeg finde det rigtigt, at der nedsættes et udvalg til behandling af disse forslag, og jeg skal efter forhandlingens afslutning stille forslag herom. I øvrigt medgiver jeg forslagene om konventionernes ratificering min bedste anbefaling.

N. Chr. Christensen: Forslaget til beslutning om tiltrædelse af Genèvekonventionen om lige løn til mandlige og kvindelige arbejdere for arbejde af samme værdi er, som det fremgår af bemærkningerne til forslaget, resultatet af den forhandling, der har været ført mellem repræsentanter for arbejdsmarkedets parter, Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund og Dansk Arbejdsgiverforening, der er gået ind for, at denne konvention nu bliver ratificeret også i Danmark. Det vil vi naturligvis ikke modsætte os fra venstres side, tværtimod, men jeg vil dog understrege, at sådan som konventionen er bygget op, og således som fremsættelsen af forslaget er sket i folketinget, synes den temmelig overflødig.

Jeg kan ikke rigtigt forstå, at det ærede medlem fru Nina Andersen kunne henfalde til udbruddet, at nu var man „endelig“ kommet så langt i Danmark. Det fastslås nemlig i konventionen, at lovgivningsmagten ikke, undtagen hvor det gælder personer i offentlig tjeneste, kan øve nogen som helst besluttende indflydelse. Det tilkommer også efter vedtagelsen af dette forslag arbejdsmarkedets parter og ikke lovgivningsmagten.

Efter at konventionen var blevet vedtaget i Genève i 1951, blev der afgivet en beretning i folketinget af den daværende socialminister, der bl. a. fremhævede, at ligelønsprincippet her i landet vel var gennemført for tjenestemænd, men at regeringen og lovgivningsmagten principielt var uden indflydelse på den lønfastsættelse, der fandt sted ved indgåelse af overenskomster mellem organisationerne, og at regeringen og lovgivningsmagten ikke uden afgørende brud med de hidtil fulgte prin-

cipper for lønfastsættelse kunne tage skridt til fastlæggelse af princippet om lige løn for mænd og kvinder for arbejde af samme værdi, ligesom der heller ikke ville kunne blive tale om en almindelig lønfastsættelse på grundlag af en objektiv vurdering af arbejdet. Med den begrundelse mente man i 1952 ikke, at der var nogen mulighed for at ratificere beslutningen fra Genèvekonferencen.

Jeg ser ikke, at der er sket nogen ændring i de 8 år. Det er stadig arbejdsmarkedets parter, der gennem deres overenskomster bestemmer, hvorledes lønnen skal fastsættes, og hvorledes vurderingen skal foretages. Det understreges meget stærkt og tydeligt i forslagens bemærkninger og i den højtærede arbejdsministers fremsættelsestale. Det fastslås udtrykkeligt, at staten ikke kan sikre, at lige løn for mænd og kvinder gennemføres. Det er derfor, jeg mener, at man ikke kan tillægge dette forslag så særlig stor betydning. Hvorfor skal vi fastslå selvfølgeligheder? Naturligvis vil der, når forslaget er vedtaget, udgå en henstilling fra ministeriet til arbejdsmarkedets parter om at tage sagen på dagsordenen ved de kommende overenskomstforhandlinger. Det finder jeg er helt i sin orden, men det var jo nok sket, uden at denne højtidelighed havde fundet sted her. Ligelønsprincippet er jo da gennemført inden for adskillige fag. Det, der stadig står strid om, er arbejdsvurderingen; her er enigheden ikke særlig stor, og den er slet ikke regelbunden. Spørgsmålet diskuteres stadig både på internationalt plan og mellem de parter herhjemme, der skal fastsætte lønninger, men vi kan fra vor side ikke have noget imod, at der nu kommer en henstilling, selv om vi tror, det ville være sket alligevel. Det må jo være en menneskeret, at der, hvor det kan påvises, at det er det samme arbejde, der udføres, også gives den samme løn herfor, hvad enten det er mænd eller kvinder, der udfører det. Derfor vil vi anbefale forslaget, og jeg kan også tiltræde, at vi i et udvalg ser lidt nærmere på de ting, der kan drøftes i forbindelse hermed.

Jeg skal dernæst sige et par ord om konventionen om forskelsbehandlingen med hensyn til beskæftigelse og erhverv. Formålet med denne er jo, som det allerede er fremhævet, at man vil bekæmpe for-